

rigsminister til at erklære, at disse Endringsforslag vilde lette Lovforslagets Gang gennem det andet Ting, saa vilde han tage dem tilbage, men jeg har ikke kunnet faa ud af Ministerens Udtalelse, selv efter at jeg har set den paa Tryk, at han har givet noget Løfte om, at Endringsforslagene vilde lette Sagens Behandling i det andet Ting, og jeg havde derfor haabet, at det ærede Medlem havde taget sine Endringsforslag tilbage. Det var ogsaa en Grund til, at vi ikke talte imod dem ved 2den Behandling. Nu kunne vi ikke stemme for Lovforslaget med disse Endringer, da det er vor Overbevisning, at det vil skade Kvinderne i Stedet for at gavne dem.

Svend Høgsbro: Saa vidt jeg erindrer min egen og den ærede Ministers Udtalelser ved 2den Behandling, — jeg har ikke saaledes som det ærede Medlem haft Lejlighed til at se dem efter i Tidenden — gif mine Ord ud paa — i alt Fald var det min Mening — at kun, hvis den ærede Minister vilde erkende mine Endringsforslag for Forbedringer af Lovforslaget, vilde jeg fastholde dem, men hvis han ikke vilde det, vilde jeg tage dem tilbage, og, saa vidt jeg erindrer, svarede den ærede Minister derpaa, at han vilde ikke bestride — saaledes forstod jeg i det mindste den ærede Minister — at paa de to Punkter vare hans Indvendinger afhjulpne, naar mine Endringsforslag vedtoges. Jeg har naturligvis ikke været blind for, at den ærede Minister tilskøjede, at han havde flere Indvendinger, som ikke bleve afhjulpne ved mine Forslag; men det var Indvendinger, som jeg overhovedet ikke kunde imødekomme. Det var ikke min Mening, at jeg kun vilde fastholde Endringsforslagene, naar Ministeren vilde acceptere hele Lovforslaget, som det derved vilde komme til at foreligge. Jeg vidste meget vel, at den ærede Minister, som han ogsaa udtalte, fremdeles har den Indvending, at Lovforslaget omfatter for mange Kvinder, nemlig dem, der ikke have selvstændig Husstand, og dem, der leve af Legater, men jeg har ganske vist endnu ikke hørt fra den ærede Ministers Side, forekommer det mig, tilstrækkelig Grund til ikke at give Valgret til de mangfoldige Kvinder, der endda bleve tilbage, dem, der have selvstændig Husstand, Enker o. s. v. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa i dette Øjeblik. — Over for de Indvendinger, som det ærede Medlem nu kom med, er det jo, som jeg allerede sagde ved 2den Behandling, ganske vist saa, at ogsaa jeg helst havde været fri for disse Endringer. Derfor kan jeg

jo imidlertid ikke fri mig for Ansvar for dem, og jeg skal derfor ogsaa sige et Par Ord til Mildnelse af de Indvendinger, som det ærede Medlem kom med mod mine Endringsforslag. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem ikke kunde fremkomme med dem ved anden Behandling og stille Underændringsforslag, som hans Ord antydede; thi da kunde vi bedre være komne ind paa dette. Da der nu ikke foreligger Endringsforslag, tør jeg jo ikke for længe lægge Besslag paa det høje Tings Tid med mine Bemærkninger desangaaende. — Det ærede Medlem gjorde med Hensyn til den første Del af Endringsforslaget gældende, at det var uretfærdigt mod de Kvinder, der vare komne ud af Ægteskab ved Dødsfald, Skilsmisse eller Separation, at de fremdeles skulde lide under, at deres Mænd havde faaet Fattigunderstøttelse; dette var noget, man havde paataalt ved Alderdomsunderstøttelsesloven, og det blev ikke bedre, fordi det stod her. Ja, men der er dog den Forskel, at i Alderdomsunderstøttelsesloven følger det med den vedkommende Enke i 10 Aar, — det ærede Medlem sagde hele Livet, men saa galt er det, dog ikke, det er kun 10 Aar — men ifølge mit Forslag sker det kun 5 Aar. Jeg indrømmer, at selv denne Regel kan komme til at virke uretfærdigt. Det kan den komme til, for saa vidt det maatte være saa, at den Kone, der har overlevet eller er skilt fra sin Mand, ikke selv har nydt godt af den Fattigunderstøttelse, som han har oppebaaret, medens de vare i Ægteskab sammen. Jeg har derfor i mit Forslag taget en Kæstel, en Forsigtighedsforanstaltning i Modsatning til Alderdomsunderstøttelsesloven, og det er den, at jeg kun har medtaget de Kvinder, hvis Mænd have nydt Understøttelsen, „medens de levede i Samliv og Formuessælleskab med dem“. I saa Henseende gør Alderdomsunderstøttelsesloven ingen Undtagelse; den siger blot: medens hun lever, „i Ægteskab“ med ham. Den kan altsaa føre til det Resultat, at Manden kan være rendt fra sin Kone, have været borte fra hende i Aaringer, nydt Fattigunderstøttelse, fordi han har sat sin Arbejdsfortjeneste til ved Svir o. s. v., medens hun har ernæret sig og Børnene ærlig og redelig og ikke nydt noget af den Fattigunderstøttelse, som han har faaet; desuagtet rammes hun ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven. Ifølge mit Forslag rammes hun derimod kun, for saa vidt hun har levet i Samliv og Formuessælleskab med Manden. Jeg indrømmer, at selv i saa Fald kan det godt være, at hun ikke har nydt godt af Fattigunderstøttelsen, men dog rammes af dens Følger. Det ind-